

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Alešem Sabolem ve věci žalobce: P. C. nar. bytem zast. JUDr. Petrou Carvanovou, advokátkou v Kladně, Huťská 1383, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o náhradu škody a přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 324.324,73 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 10. 11. 2013 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 618.022,27,- Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 10. 11. 2013 do zaplacení a 7,05 % úroku z prodlení p.a. z částky 1.033.741,- Kč od 3. 5. 2013 do 9. 11. 2013, se žaloba **z a m í t á .**
- III. Žaloba, aby žalované byla uložena povinnost zaslat žalobci písemnou omluvu tohoto znění: „Vážený pane inženýre, přijměte omluvu za všechny negativní následky, které Vám nezákonně trestní stíhání vedené pod sp. zn. způsobilo, stejně tak za zdlouhavě vedené řízení, za neoprávněné odposlechy, neoprávněné omezení Vaší osobní svobody a v neposlední řadě za nezákonně provedenou domovní prohlídku ve Vašem bydlišti.“, se zamítá.
- IV. Řízení se co do částky 91.394,- Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 3. 5. 2013 do zaplacení zastavuje.

- V. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 45.170,50 Kč, k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Carvanové, advokátky, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou uplatnil nároky na náhradu škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona 82/1998 Sb. způsobené nezákonným trestním stíháním žalobce. Trestní řízení bylo vedeno Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] Žalobce od sebe jednotlivé nároky časově a početně oddělil tak, aby bylo zřejmé, jaké nároky žalobce požaduje před účinností novely zákona č. 82/1998 Sb. (zákon č. 160/2006 Sb.). Nárok vzniklý před datem 26.4.2006 žalobce požadoval odškodnit cestou ochrany osobnosti (pokud jde o újmu za nezákonné trestní stíhání), zatímco nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci od účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., uplatnil podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobou se žalobce domáhal odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním žalobce ve výši 1.000.000,- Kč, přitom z toho částku 100.000,- Kč požadoval za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, částku 900.000,- Kč za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním.

Jde-li o zadostiučinění za nepřiměřenou délku trestního řízení, žalovaná žalobci poskytla částku 88.875,- Kč, proto žalobce vzal žalobu částečně zpět, požadoval nadále, aby soud o zbývající částce 11.125,- Kč rozhodl. Řízení se vedlo přes 7 let a 7 měsíců, tedy i za měsíc trvání řízení náleží částka 1.250,- Kč. V součtu pak nárok činí 100.000,- Kč. K výpočtu žalobce dospěl na základě aplikace jak Manuálu pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., tak také stanoviska nejvyššího kolegia Nejvyššího soudu ČR sp. zn.: Cpjn 206/2010, přičemž žalobce podotýká, že za základní částku vzal nejnižší možnou, tedy částku 15.000,- Kč, ačkoli stanovisko dochází k závěru, že základní částka pro určení výše přiměřeného zadostiučinění, se pohybuje v rozmezí mezi 15.000,- Kč – 20.000,- Kč. Žalobce přitom nepožaduje přemrštěné částky, ale žádá odškodnění, které je důstojné následkům, které mu byly způsobeny. Pokud žalovaná snížila nárok o 10%, neboť trestní řízení označuje za složité ve vztahu k počtu obviněných, charakteru trestné činnosti a rozsáhlému dokazování, nemohou být takové skutečnosti žalobci kladeny k tíži. Je věcí policejního orgánu, kolik osob zahrne do trestního stíhání. Z rozsudku plyne, že žalobce se absolutně na nezákonném jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nepodílel, a pokud někdo trestnou činnost páchal, byl za to pravomocně odsouzen. Od počátku žalobce uváděl stále to samé, tedy policie po získání dalších důkazů si mohla tvrzení žalobce ověřit a trestní stíhání pro nedůvodnost zastavit. To však policejní orgán neučinil, nezbývá nic jiného, než aby stát nesl tuto tíhu. Žalovaná správně argumentovala, že pro žalobce mělo trestní stíhání zvlášť velký význam, proto nebylo spravedlivé jakkoli základní částku snižovat. Žalobce tvrdil, že na průtahy trestního řízení si opakovaně stěžoval.

Jde-li o částku 900.000,- Kč představující odškodnění újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, žalobce požadoval 120.000,- Kč za újmu vzniklou od počátku trestního stíhání do účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., přitom tato částka sestávala z částky 4.000,- Kč odpovídající újmě za nezákonné omezení osobní svobody a z částky 116.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání za časově omezené období do 26.4.2006. Žalovaná žalobci nahradila částku 1.000,- Kč odpovídající újmě za nezákonnou vazbu, proto vzal žalobce žalobu částečně zpět, nadále požadoval zbylou částku 3.000,- Kč. Ohledně druhé částky 116.000,- Kč, žalovaná ničeho neplnila. Částku 780.000,- Kč žalobce požadoval za újmu vzniklou v období

od 27.4.2006 do pravomocného skončení trestního stíhání, tedy do právní moci zprošťujícího rozsudku dne 11.12.2012.

Újmu způsobenou nezákonným pobytem žalobce v cele předběžného zadržení, tedy nezákonným omezením osobní svobody žalovaná odškodnila částkou 1.000,- Kč. Žalobce odkázal na judikaturu, která dovodila, že za každý den vazebního stíhání by poškozené osobě měla náležet částka v rozmezí 500,- Kč – 1.500,- Kč, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem omezení osobní svobody. Současně však judikatura dospěla k závěru, že první dny vazby by měly být odškodněny vyšší částkou, než dny případně následující. Důvodem je skutečnost, že poškozený vnímá újmu v počátku daleko intenzivněji, než v jejím průběhu, kdy je de facto ze dne na den odříznut od svého okolí. Žalobce žádal za umístění do cely předběžného zadržení za každý den 2.000,- Kč, odpovídající povaze trestního stíhání, celkové délce omezení osobní svobody a následků v jeho osobní sféře žalobce. Pokud se týká povahy trestní věci, žalobce byl obviněn z trestného činu dle ustanovení § 148 odst. 1, 2, 4 tr. zákona, kde mu hrozil trest 5 – 12let. Je evidentní, že se tedy jednalo o vysoký trest. Navíc žalobce při pobytu v cele nevěděl, zda když mu hrozí tak vysoký trest, zda státní zástupce podá soudu návrh na vzetí do vazby či nikoli. Tato nejistota, nevědomost žalobce velice tížila, nemohl se soustředit. Žalobce byl omezen v osobní svobodě, ačkoli deklaroval, že má zdravotní problémy, má nařizenu dietu a bere léky, i lékař sám doporučil, aby u žalobce byla dieta dodržena a léky podány. Pobyt v cele vnímal žalobce velice negativně, hygienické podmínky byly otřesné, žalobce neměl možnost se ničím přikrýt. Po příjezdu do CPZ musel žalobce absolvovat nepříjemnou osobní prohlídku, při které mu byly kontrolovány všechny otvory na lidském těle, takovou dehonestující prohlídku vnímal potupně. Tuto prohlídku absolvoval několikrát, neboť byl v průběhu pobytu na CPZ opakovaně vyslýchán. Za ponižující považoval přístup policejního orgánu při realizaci osobní prohlídky, dále vybavení, resp. nevybavení cely, špínu a vyvíjený nátlak ze strany vyšetřujícího orgánu. Žalobce nedostal v cele najíst, neboť nemohli zajistit dietu, kterou měl žalobce již dříve lékařem předepsanou, nebyla mu poskytnuta ani teplá přikrývka, v cele byla zima a světlo svítilo celou noc.

Jde-li o nezákonné trestní stíhání od počátku trestního stíhání do účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., kdy žalobce za toto období požadoval částku 116.000,- Kč a dále částku 780.000,- Kč, popsal žalobce negativní dopad do jeho sféry. Poukázal na fakt, že byl osobou netrestanou a zcela bezúhonnou, pohybující se ve vědeckých kruzích. Trestný čin, pro který byl žalobce téměř 8 let nedůvodně stíhán, zakládá trestní sazbu v rozmezí 5 – 12let, v případě pravomocného rozsudku by mu byl nejspíše vyměřen nepodmíněný trest. Už jen při této představě se žalobci dělalo nevolno, potýkal se se stavy úzkosti, beznaděje. Často byl nervózní a to se odráželo na chování k nejbližším. Celková doba trestního řízení, která trvala přes 7 let a 7 měsíců, byla nepřiměřená, po celou dobu žil žalobce ve stavu nejistoty, nebyl by měsíc, kdy by si nedopisoval ať už se státním zastupitelstvím, tak s Inspekcí MV. Žalobce svou obhajobu vedl aktivně, bránil se, podával návrhy na doplnění vyšetřování, měl zájem o průběh řízení. Aktivní obhajoba pochopitelně žalobce vyčerpávala, z trestního spisu je patrné, že podání žalobce byla rozsáhlá. Tedy čas s tím strávený je též třeba zohlednit při určení výše zadostiučinění. Intenzivní byl i dopad trestního řízení do integrity žalobce. Z minuty na minutu se žalobci zhroutil svět, kdy nechápal, na jakém nezákonném jednání se měl žalobce podílet. Žalobce je technicky zaměřený člověk, absolvoval řadu stáží, působil v oboru [REDAKCE] a jen díky tomu, že ho přizval ke spolupráci člověk, který měl kriminální minulost (o které žalobce v té době nevěděl), se stal údajným spolupachatelem. Žalobce soustavně orgánům činným v trestním řízení předkládal důkazy prokazující jeho nevinu, ale ačkoli státní zástupce má shromažďovat důkazy svědčící jak ve prospěch, tak i v neprospěch, státní zástupce Mgr. Bašný v tomto případě konal výlučně v neprospěch žalobce. Trestní stíhání

psychiku žalobce velice zatěžovalo, neboť neviděl žádný posun, pouze arogantní invectivy ze strany státního zástupce a vyšetřujících policistů. V důsledku toho se u žalobce střídala bezmoc, úzkost a beznaděj. Měl problémy se soustředit, byl mrzutý, a ačkoli při něm rodina plně stála, vlivem těchto negativních pocitů veškeré návrhy či aktivity negoval. Pochopitelně takové pocity byly intenzivnější v momentě, kdy se žalobce musel dostavit k výslechu či hlavnímu líčení. Za zásah do soukromí považoval žalobce také zajištění diářů, zajištění cizí měny, ale především zůstatků na účtu jak úzké rodiny, tak i rodičů žalobcovy manželky. Trestní stíhání mělo negativní dopad i v profesním životě. V důsledku zabavení počítačů, elektrotechniky, dokumentů, nemohl žalobce ve svých rozpracovaných projektech dále pokračovat. Žalobce pracoval na [REDAKCE] atd. Své nápady, výstupy a poznámky měl uloženy právě na zajištěných počítačích, stejně tak je měl zálohované na serveru (samostatný počítač k zálohování), který taktéž policie zajistila. Počítače byly sice ve firemním vlastnictví, nicméně na nich bylo uloženo žalobcovo know how. Po dvou letech byly počítače vráceny, avšak zdevastované a zcela nefunkční. Cenná data byla vymazána, neboť na počítačích nebyla. Žalobce tedy musel začít od začátku, což jej výrazně zbrzdilo, neboť dříve získané hodnoty musel měřit znovu. Tedy se jednalo o zbytečnou dvojnásobnou práci namísto pokračování původního cíle. Za další citelný zásah žalobce označil zásah do jeho soukromí a prostředí, ve kterém bydlí. Žalobci bylo dlouhou dobu velice nepříjemné, že nejbližší sousedé jeho pozdravy neopětují, že na něj pohlížení s odstupem. Pokud by žalobce žil v podnájmu, situaci by vyřešil odstěhováním. Ale v momentě, kdy dům je rodinným vlastnictvím, situaci nelze řešit jinak, než nepříjemné pohledy ignorovat. Dnes by si sousedé asi jen těžko nechali vysvětlit, že nepřiměřený policejní zásah byl nedůvodný a nezákonný. Pověst žalobce byla dehonostována také medializací případu, kdy jméno žalobce bylo zveřejněno jak v tisku, tak o provedení prohlídek u konkrétních osob informoval rozhlas. Namísto vědecké činnosti se žalobce věnoval své obhajobě v trestním řízení.

Žalobce v žalobě požadoval přiznat 340,- Kč ve smyslu ustanovení § 30 zákona č. 82/1998 Sb., a to za dva dny pobytu v cele předběžného zadržení. Tvrdil, že je jednatelem společnosti [REDAKCE] (IČO [REDAKCE]) od [REDAKCE]. Za výkon své funkce je odměňován nepravidelně, resp. vše záleží na výsledku realizovaného projektu a spíše se jedná o naturální odměnu. Žalobce je od roku 2003 invalidní důchodce (z důvodu [REDAKCE]), nicméně výzkumné činnosti se věnuje i nadále a každý projekt zpracovává „na míru“. Žalobce za svou činnost není pravidelně odměňován, realizace projektu na [REDAKCE] je časově náročná, kdy každá zakázka se musí řešit individuálně. Odměnou pro žalobce je m.j. i možnost prodloužit si zahraniční pracovní cestu o soukromý pobyt bez nutnosti hradit např. letenku. Jelikož je obtížné zjistit náhradu ušlé mzdy, avšak je doloženo, že žalobce vykonává funkci jednatele, žádal žalobce přiznání paušální částky.

Majetková škoda pak spočívala i v nákladech vynaložených žalobcem na cesty osobním automobilem k úkonům orgánů činných v trestním řízení. K výkonu pracovní činnosti žalobce užíval vozidlo společnosti [REDAKCE] zn. SAAB. Vozidlo bylo žalobcem používáno de facto jen k soukromým účelům a jeho provoz si hradil výlučně sám, neboť k přepravě filtračních zařízení či materiálu bylo zcela nepoužitelné. Žalobce pochopitelně již nevládní daňové doklady za nákup PHM, proto výši požaduje výpočtem cestovních náhrad pro pracovní právní účely.

Další škoda ve výši 6.839,- Kč pak žalobci vznikla při domovní prohlídce. Při jejím provádění byly poškozeny zámek a kování, znečištěn byl koberec. Žalobce zaplatil za zámkovou vložku FAB dynamic 2.090,- Kč, za kování 2.138,- Kč a 2.665,- Kč za vyčištění koberce. K námitce promlčení uplatněné žalovanou žalobce poukázal na desetiletou promlčecí dobu, neboť ke škodě došlo úmyslným jednáním policejního orgánu, který schválně využil moment překvapení, nevyčkal, až žalobce příp. jiní členové rodiny otevřou vstupní dveře. Žalobce byl před podáním žádosti k udělení souhlasu trestním soudem k provedení domovní prohlídky delší dobu sledován. Osoba, která žalobce sledovala, uvedla, že žalobce odjíždí z domu pravidelně v rozmezí [redacted] h, manželka odjíždí v [redacted] h a syn odchází do školy v [redacted] h. Dále bylo zjištěno, že pohyb v domě je pravidelně zaznamenán od [redacted] h. Tedy v době, kdy žalobce s manželkou pravidelně vstávají. Součástí trestního spisu je i zpráva, že žalobce z domu nevyšel od [redacted]. Tedy policejní orgán si byl vědom, že se žalobce nachází doma, věděl, že vstává v [redacted], a proto využil momentu překvapení a zazvonil tak, aby nikdo z rodiny nemohl na jedno zazvonění okamžitě zareagovat a dveře vyrazil v [redacted]. Je zcela běžné, že člověk poté, co ráno vstane, je částečně rozespalý, na podněty reaguje zpomaleně a navíc provádí ranní hygienu. Z policejního záznamu je patrné, že členové rodiny měli na sobě stále pyžamo, tedy taková skutečnost opět jen potvrzuje žalobcovu tvrzení. Byť zákon č. 82/1998 Sb. výslovně promlčecí dobu 10ti let s úmyslným jednáním nespojuje, má žalobce za to, že zákonodárce vycházel ze stejného principu, jako je v ustanovení § 106 odst. 2 SOZ. Jelikož škodu fakticky hradil žalobce, je podmínkou pro uplatnění práva na náhradu majetkové škody zrušení rozhodnutí, v tomto případě pravomocné zproštění obžaloby a tedy promlčecí doba začala běžet právní mocí, dne 11.12.2012. Pokud by soud námitku žalované připustil, pak žalobce tvrdil, že takový postup by byl v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 SOZ), neboť žalovaná k vyrazení dveří přistoupila úmyslně a žádosti, aby se policisté zuli, neboť v celém domě (i na chodbě mezi patry) jsou koberce, nevyhověli. S ohledem na povahu a způsob vzniklé škody, by zánik nároku v důsledku promlčení byl nepřiměřeně tvrdým postihem.

Dne 5.12.2014 žalobce rozšířil žalobu o nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve formě omluvy.

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Učinila nesporným, že u ní žalobce dne 9. 5. 2013 (žádostí ze dne 7. 5. 2013) uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 33.741,- Kč a poskytnutí zadostiučinění ve výši 1.000.000,- Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění za nesprávný úřední postup ve shora uvedeném řízení. K projednání žádosti žalobce došlo dne 31. 1. 2014. Žalovaná žádosti vyhověla co do částky 89.875,- Kč.

Nárok na náhradu 340,- Kč spočívající v ušlém zisku za dobu vzetí do cely předběžného zadržení nebylo možno uznat jako důvodný, neboť k žádosti nebyly přiloženy jakékoli doklady, z nichž by bylo možno odvodit existenci nároku na náhradu ušlého zisku, když paušální částka pouze odstraňuje potřebu dokazování ohledně jeho rozsahu, nenahrazuje však podmínku vzniku škody. Žádost nebyla o požadované doklady doplněna ani na výzvu žalované ze dne 19. 6. 2013, advokátka pouze uvedla, že žalobce byl jednatelem společnosti [redacted] a odkázala na obchodní rejstřík, aniž by doložila jakékoli doklady, z nichž by ušlý zisk vyplýval. Při výslechu ze dne 10. 5. 2005 pak žalobce jako zaměstnaní uvedl invalidní důchodce. Nebyl tedy prokázán vznik škody žalobci.

Jde-li o nárok na náhradu cestovních nákladů vynaložených na dostavování se k úkonům ve výši 26.508,- Kč, nebyly ve věci splněny zákonné podmínky pro přiznání tohoto nároku, když nebyl prokázán vznik škody žalobci. K žádosti byl přiložen technický průkaz vozidla patřící společnosti [redacted].

Dále byl přiložen souhlas s používáním služebního vozidla pro osobní účely ze dne 20. 3. 1998, který udělil P. C. jako jednatel společnosti P. C. Vzhledem k tomu, že z daného souhlasu nijak nevyplývá, že cesty vykonané pro osobní účely byly hrazeny výlučně z prostředků žalobce a tato skutečnost nebyla doložena ani na výzvu žalované, nebyl nárok uznán důvodným.

Nárok ve výši 6.893,- Kč za výměnu zámku, kování a vyčištění koberec v souvislosti s domovní prohlídkou ze dne 9. 5. 2005 byl již dříve uplatněn i u Ministerstva vnitra. Ve svém přípisu ze dne 15. 9. 2005, č.j. sdělila JUDr. Ivana Pecháčková, ředitelka odboru právního Ministerstva vnitra, že z fotografické dokumentace a videozáznamu z domovní prohlídky nevyplývá, že by v důsledku této prohlídky došlo ke znečištění koberec a poškození zámku a kování dveří v předmětné nemovitosti, proto požadavek na úhradu těchto nákladů nebyl uznán. Navíc s ohledem na skutečnost, že k tvrzenému nesprávnému úřednímu postupu policistů a vzniku škody mělo dojít při domovní prohlídce provedené dne 9. 5. 2005, vnesla žalovaná námitku promlčení.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodu nepřiměřené délky řízení byl odškodněn s tím, že řízení bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 9. 5. 2005 proti 10 obviněným ze zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2 a 3 písm. a, odst. 4 trestního zákona ve spolupachatelství, kdy obvinění měli navýšit u společnosti přijatá zdanitelná plnění za fiktivně odebrané zboží a neoprávněně tak byl uplatněn odpočet DPH na vstupu. Řízení probíhalo proti obviněným, musela být shromážděna celá řada listinných důkazů, vypracovány znalecké posudky, provedeny výslechy, bylo nutno spolupracovat při získávání důkazů se zahraničním. Dne 11. 12. 2006 podal policejní orgán návrh na podání obžaloby. Věc byla státním zástupcem vrácena dne 28. 12. 2006 k došetření. Další návrh na podání obžaloby byl podán dne 12. 4. 2007. Obžaloba byla podána dne 8. 9. 2008. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Dne 22. 9. 2008 bylo nařízeno neveřejné zasedání o předběžném projednání obžaloby na 23. 9. 2008, na němž bylo rozhodnuto o předložení věci Vrchnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 7. 11. 2008, který dne 4. 12. 2008 rozhodl. Dne 6. 2. 2009 bylo nařízeno hlavní líčení na 7. – 9. 4. 2009. Líčení muselo být zrušeno k omluvě žalobce ze zdravotních důvodů. Dne 11. 5. 2009 vzal státní zástupce zpět podanou obžalobu vůči všem obžalovaným. Dne 9. 9. 2009 byla opětovně podána obžaloba na shodné obžalované a pro shodnou kvalifikaci. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Dne 6. 11. 2009 bylo nařízeno veřejné zasedání o předběžném projednání obžaloby, které bylo odročeno na 22. 1. 2010 k provedení dalších důkazů. Věc byla dne 22. 1. 2010 vrácena státnímu zástupci k došetření. Vrchní soud dne 30. 8. 2010 rozhodl o zrušení usnesení ohledně 9 obžalovaných, ohledně 2 obžalovaných vyhověl. Po vrácení spisu bylo nařízeno hlavní líčení na 25. a 26. 1. 2011. Nařízené hlavní líčení muselo být dne 20. 1. 2011 zrušeno, když se nepodařilo předvolat obžalovaného J. V. Hlavní líčení proběhlo ve dnech 8. - 9. 3. 2011, 7. – 9. 6. 2011, 4. - 7. 3. 2012. Hlavní líčení ze dnů 2. - 3. 5. 2012 muselo být zrušeno kvůli výsledku dalšího řízení ve věci obžalovaného J. V., kde v úvahu přicházel souhrnný trest. Další hlavní líčení proběhlo ve dnech 26. 9. 2012. Dne 26. 9. 2012 byl vyhlášen odsuzující rozsudek proti 3 obžalovaným (J. V. S. N. J. P. dalších 8 bylo zproštěno obžaloby. Odvolání obžalovaného N. bylo Vrchním soudem zamítnuto. Rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2012. Řízení bylo zahájeno dne 9. 5. 2005 pravomocně skončeno dne 11. 12. 2012, jeho délka činila 7 let a 7 měsíců. V předmětném řízení žalovaná neshledala u orgánů činných v trestním řízení a soudu delší průtahy, celkovou délku řízení však nelze hodnotit jako přiměřenou. Po zhodnocení všech okolností případu dospěla žalovaná na základě aplikace zákonných kritérií § 31a odst. 3

zákona č. 82/1998 Sb. k závěru, že odpovídající výše zadostiučinění v penězích by v předmětné věci měla činit 88.875,- Kč. Samotná výše přiměřeného zadostiučinění byla stanovena dle algoritmu uvedeného ve sjednocujícím stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. Částku 98.750,- Kč, k níž se dospělo součinem sazby 15 000 Kč za jeden rok řízení, resp. 1 250 Kč za měsíc řízení (modifikované za prvé dva roky řízení částkou o 15 000 Kč nižší) a celkové délky řízení, je nutné ponížít celkem o 10 %, přičemž byly zvažovány důvody pro snížení a pro zvýšení základní částky. Pro snížení hovoří to, že řízení nelze označit za jednoduché vzhledem k počtu obviněných (11), charakteru trestné činnosti a s přihlédnutím rozsáhlejšímu dokazování znaleckými posudky, listinnými důkazy, výslechy, spoluprací se zahraničím. Naopak pro zvýšení základní částky hovoří význam řízení pro žalobce, kdy trestní řízení skončilo zprošťujícím rozsudkem. Žalobce se omlouval z jednání, řízení bylo od 8. 12. 2009 do 8. 3. 2011 vyloučeno k samostatnému projednání.

Žalovaná vznesla námitku promlčení ve vztahu k žalobcem uplatněnému nároku na omluvu.

Soud vycházel z následujícího prokázaného skutkového stavu.

Usnesením Policie České republiky ze dne 9.5.2005, č.j. [REDAKCE], bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2 a 3 písm. a, odst. 4 trestního zákona ve spolupachatelství, kdy obvinění měli navýšit u společnosti [REDAKCE] přijatá zdanitelná plnění za fiktivně odebrané zboží a neoprávněně tak byl uplatněn odpočet DPH na vstupu. Řízení probíhalo proti [REDAKCE] obviněným, musela být shromážděna celá řada listinných důkazů, vypracovány znalecké posudky, provedeny výslechy, bylo nutno spolupracovat při získávání důkazů se zahraničím. Dne 11. 12. 2006 podal policejní orgán návrh na podání obžaloby. Věc byla státním zástupcem vrácena dne 28. 12. 2006 k došetření. Obžaloba byla podána dne 9. 9. 2009. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE] Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, obžalovaných bylo celkem [REDAKCE] Soud nařídil veřejné zasedání o předběžném projednání obžaloby na den 8. 12. 2009. Veřejné zasedání bylo odročeno na den 22. 1. 2010, byly předneseny závěrečné návrhy, vyhlášeno usnesení, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Státní zástupce podal stížnost v únoru 2010, spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze v dubnu 2010, a při neveřejném zasedání dne 30. 8. 2010 Vrchní soud v Praze zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a uložil mu, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Soud nařídil hlavní líčení na den 25. a 26. ledna 2011, toto hlavní líčení bylo odvoláno a nově nařízeno na 8. a 9. března 2011. Hlavní líčení se následně konalo 7. června 2011, při něm byl vyslechnut žalobce. Následně hlavní líčení proběhlo 4. října 2011, 12. 12. 2011, 6. 2. 2012, 6. 3. 2012. Hlavní líčení bylo následně odročeno na 2. – 3. 5. 2012, posléze bylo zrušeno, neboť v mezidobí byl vydán rozsudek jiného soudu ve věci obžalovaného V [REDAKCE] s tím, že je zde předpoklad pro uložení úhrnného trestu. Hlavní líčení bylo nařízeno na den 26. a 27. září 2012. Dne 26. 9. 2012 proběhlo hlavní líčení, při němž byli obžalovaní J [REDAKCE] V [REDAKCE] J [REDAKCE] P [REDAKCE] a S [REDAKCE] N [REDAKCE] uznáni vinnými, a ostatní obžalovaní, mj. žalobce, byli podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěni obžaloby. Lhůta k vyhotovení rozhodnutí byla prodloužena z důvodu mimořádně obsáhlé trestní věci a 11 obžalovaných do 30. listopadu 2012. Rozsudek ve vztahu k žalobci nabyl právní moci dne 11. 12. 2012 (spis Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. [REDAKCE]).

Žalobce byl ve vztahu ke společnosti [REDAKCE] až koncem roku 2003, a to na základě vize, že zrealizuje projekt v zahraničí, který měl odborně zaštitřovat. Nemohl se dostat k jednotlivým fakturám uvedeným ve výroku rozsudku, nemohl ovlivnit jejich vystavení a daňové zpracování. Žalobce nikdy nepřišel do styku s falešnými fakturami,

nemohl tušit, že dochází k daňovým únikům (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. [REDACTED], ze dne 26.9.2012).

V bydlišti žalobce došlo k policejnímu zásahu, při němž byly policií vyraženy dveře, žalobce byl při domovní prohlídce omezen na osobní svobodě. Žalobce stále pociťuje vjemy z trestního stíhání dodnes, měl stavy, kdy nemohl spát, duševní činnost byla trestním stíháním naprosto blokována, došlo k útlumu profesního života žalobce. Žalobce se snažil získat zpět policií zabavené doklady, aby mohl navázat na své předchozí poznatky, musel vynaložit velké úsilí tomu, aby se opět dostal do daného vzorce uvažování. Žalobce nemyslel na nic jiného než na trestní stíhání, odmítal jezdit na dovolené, nekomunikoval s rodinnými příslušníky, neúčastnil se běžného rodinného života. Po celou dobu trestního stíhání byla profesní výkonnost žalobce velmi snížena, při účasti ve vědeckých soutěžích bylo odkazováno na trestní stíhání žalobce. Během trestního stíhání se žalobce na rodinném životě nepodílel, nebyl schopen s rodinou trávit volný čas (výpověď žalobce, svědku M [REDACTED] C [REDACTED] – syna žalobce, výpověď manželky žalobce L [REDACTED] C [REDACTED], výpověď svědka S [REDACTED]).

Žalobce je uznávaným vědeckým pracovníkem a autorem inovativní technologie [REDACTED] (pořad ČT [REDACTED] výsledky soutěže [REDACTED]).

Žalobce podával podnět k zahájení kárného řízení se státním zástupcem JUDr. Ivanem Bernátkem, žádal o kontrolu práce státní zástupkyně Mgr. Romany Strnadové s podrobně popsáním a dle žalobce nesprávným postupem státního zástupce. (dopis ministru spravedlnosti ze dne 20.1.2007). Žalobce podal návrh na zahájení kárného řízení se státním zástupcem JUDr. Adamem Bašným s podrobným rozбором věci a důvodů, pro které je postup státního zástupce nesprávný (dopis vrchnímu státnímu zastupitelství ze dne 29.6.2009). Žalobce podal trestní oznámení pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a krádeže ve vztahu k postupu policistů při domovní prohlídce provedené v bydlišti žalobce (usnesení Inspekce ministra vnitra ze dne 23.7.2007, č.j. [REDACTED]).

Žalobce používal osobní vozidlo SAAB 900 k cestám k úkonům orgánů činných v trestním řízení, náklady na pohonné hmoty vynakládal ze svého (výpověď žalobce, výpověď svědka M [REDACTED] C [REDACTED] čestné prohlášení L [REDACTED] C [REDACTED] a M [REDACTED] C [REDACTED], velký technický průkaz vozidla SAAB 900, SPZ [REDACTED]). Žalobce uskutečnil cestu na trase Ústí nad Labem – Teplice k úkonům dne 10.,16.,17.5. 2005, 21.12.2006, 22.2.2007, 2.,3.7.2008, 11.,12.,13.,14.8.2009, a na trase Teplice Liberec ve dnech 7.,8.,6.2011, 4.10.2011, 12.12.2011, 6.2.2012, 6.3.2012, 29.6.2012 a 24.1.2012 (spis Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. [REDACTED]). Společnost [REDACTED] v knize jízd evidovala jízdy související s podnikatelskou činností této společnosti či vědeckou činností žalobce (knihy jízd 2005-2012). Žalobce vykonal cestu ke svému zástupci JUDr. Strnadovi na trase Teplice Liberec ve dnech 3.6.2011, 3.10.2011, 1.2.2012 a 1.3.2012 (výpis z elektronického diáře žalobce, sdělení JUDr. Lubomíra Strnada ze dne 30.3.2015).

Vlastníci nemovitosti M [REDACTED] a P [REDACTED] C [REDACTED] uplatnili nárok na náhradu škody spočívající mj. v nákladech na zakoupení zámkové vložky FAB Dynamic, na opravu kování dveří a na čištění koberců dne 6.6.2005, a to u Policie České republiky (žádost ze dne 6.6.2005, daňové doklady k uvedeným nákladům).

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. v platném znění, stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle

soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud zároveň vycházel ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13.4.2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, podle něhož se při určení přiměřenosti délky řízení vychází z kritérií, která jsou obdobným způsobem hodnocena i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Soud tedy při řešení existence odpovědnostního titulu žalované hodnotil

- a) složitost případu,
- b) chování poškozeného,
- c) postup příslušných orgánů,
- d) význam předmětu řízení pro poškozeného.

Pokud jde o samotnou délku řízení, pak řízení trvalo od 9.5.2005 do 11.12.2005, řízení tak trvalo 7 let a necelých 8 měsíců.

Jde-li o složitost řízení, význam věci pro účastníky, jakož i jednání soudu a samotných účastníků v řízení, vyšel soud z následujících úvah.

Věc byla skutkově složitou, obžalováno bylo celkem █████ osob, bylo prováděno velké množství důkazů, bylo vyslýcháno velké množství svědků, byly podány znalecké posudky. Jde-li o význam řízení pro žalobce, je zřejmé, že trestní řízení vykazuje typově značný dopad do osobnostní sféry jedince. Žalobci hrozilo uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody, musel u něj nastat nutně stav strádání či nejistoty. Jde-li o řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, neshledal soud období nečinnosti, postup soudu byl zásadně determinován počtem obžalovaných a rozsáhlým dokazováním. Postup soudu byl bez průtahů. Pokud jde o chování žalobce, na prodloužení délky řízení se nepodílel, naopak se po celou dobu aktivně hájil.

Přestože soud neshledal období nečinnosti soudu v průběhu trestního řízení (naopak řízení zřetelně směřovalo k vydání rozsudku), doba, po kterou byl žalobce vystaven důsledkům trestního řízení, je dle názoru soudu již nepřiměřená, reflektoval zejména fakt, že se žalobce aktivně trestního řízení účastnil, byl aktivní, vymezoval se proti postupům orgánů činných v trestním řízení. Trestní řízení v celém jeho průběhu bylo součástí žalobcova života intenzivně vnímanou, jeho negativním důsledkům byl žalobce vystaven nepřiměřeně dlouho. Je zde tedy právní titul, pro který by mělo být žalobci přiměřené zadostiučinění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení přiznáno. Existence nesprávného úředního postupu je pak předpokladem odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu, přitom v daném případě neshledal soud za dostačující pouhé konstatování porušení práva. Soud při

určení výše přiměřeného zadostiučinění vycházel ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13.4.2011, čj. CpjN 206/2010. Výše zadostiučinění vychází z již výše hodnocených kritérií (na něž soud odkazuje). Soud daná kritéria hodnotil ve vzájemné souvislosti a základní částku stanovil ve výši 15.000,- Kč. Okolnosti případu popsané výše nemohly vyvolat očekávání skončení řízení ve výrazně kratší době, neshledal proto soud důvod pro navýšení základní částky. Výši přiměřeného zadostiučinění soud určil ve výši 15.000,- Kč za rok trvání řízení, za první dva roky řízení pak částku 7.500,- Kč za rok. Přiměřené zadostiučinění za první dva roky řízení soud přiznal ve výši 15.000,- Kč, za zbývající období (5 let a započatých 8 měsíců řízení) pak 15.000,- Kč za rok trvání řízení, resp. 1250,- Kč za měsíc jeho trvání. Od zadostiučinění v celkové výši 100.000,- Kč soud odečetl již žalovanou žalobci zaplacených 88.875,- Kč. Ve zbytku pak soud řízení zastavil, neboť v této části byla žaloba vzata žalobcem zpět. Soud pak tato určenou částku ve výsledku nemodifikoval ve světle kritérií uvedených v ust. § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona 82/1998 Sb. Soud uvažoval o zvýšení zadostiučinění o 30% s ohledem na závažnost řízení pro žalobce, zároveň však o snížení o 30% při zohlednění složitosti věci, výsledkem bylo ponechání poskytnutého zadostiučinění v částce rovnající se čistě násobku základní částky a počtu let trvání řízení.

Jde-li o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním žalobce, soud vycházel z judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou tak v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující:

1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let (§ 140 odst. 1 trestního zákona), než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (§ 209 odst. 1 trestního zákona), přičemž obviněný podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah.

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinít z něj mechanicky určující hledisko.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity)

poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit. Je proto úkolem soudů, aby v každém jednotlivém řízení k tvrzení účastníků (a případným důkazním návrhům) toto zjišťovaly.

Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Budou jimi ale také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

K potřebě zohlednění důvodů, pro něž bylo trestní řízení zastaveno, resp., pro které byl obžalovaný zproštěn obžaloby, se vyjádřil i Ústavní soud, když uzavřel, že „každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33).

Z vyloženého vyplývá, že hledisko způsobené nemajetkové újmy je zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu (tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem). Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011.

Ve světle výše uvedených kritérií, kdy odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhán, soud hodnotil skutkový stav následovně:

Pokud soud hodnotil povahu trestní věci, pak, jak je uvedeno výše, žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin dle ustanovení § 148 odst. 1, 2, 4 tr. zákona. Žalobci hrozil trest odnětí svobody v rozmezí pět až dvanáct let. Trestní stíhání trvalo sedm let a bezmála 8 měsíců. Žalobce byl nutně vystaven hrozbě uložení nepodmíněného trestu. Délka trestního řízení v případě žalobce byla sama o sobě výrazným faktorem při posuzování nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, žalobce nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení uplatnil samostatně, samostatně o něm bylo soudem

také rozhodnuto. Při posuzování nároku na odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním řízením proto kritérium délky řízení roli nesehrálo. Povaha trestní věci nezapříčinila mediální zájem ve vztahu k osobě žalobce (zde byla pozornost věnována zejména obžalovaným B [REDAKCE] a V [REDAKCE], s postupem času zájem médií o věc upadal. Proti zprošťujícímu rozsudku nebylo státním zástupcem podáno odvolání, žalobce tedy nebyl vystaven důsledkům řízení odvolacího, jemuž by mohla být věnována další pozornost.

Jde-li o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, vycházel soud z poměrů trestní věci žalobce, dospěl přitom k závěru, že vznik imateriální újmy žalobce prokázal. Žalobce byl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě (jakkoliv se jednalo o krátký pobyt v cele předběžného zadržení, nutně musel být spojen s pocity strachu a beznaděje a obavami o osoby blízké). Žalobce prožil bezmála 8 let v ohrožení vysokým jednoznačně nepodmíněným trestem. Trestní stíhání bylo citelným zásahem do žalobcova života. Byl a stále je bezúhonným člověkem, vědeckým pracovníkem a autorem vysoce perspektivních technologií. Trestní stíhání žalobcovu vědeckou činnost zcela přerušilo, jeho život ztratil smysl, zároveň byl na určitou dobu ochromen běžný chod rodinných záležitostí. Žalobce si pak musel uvědomovat, že jeho útrapy vnímaly jeho děti a manželka, nutně pak negativní dopady trestního stíhání na rodinné příslušníky žalobce vnímal jako újmu vlastní. Soud výrazně akcentoval dojem získaný z výpovědi žalobce a členů jeho rodiny při jednání, jejich výpovědi byly autentické a přesvědčivé. Negativně musela být žalobcem vnímána i ztráta možnosti uplatnit se ve svém oboru v důsledku nutnosti věnovat se své obhajobě. Na podkladě těchto zjištění lze uzavřít, že žalobci vznikla újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace, obav a beznaděje, tedy spočívající v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace. Trestnímu stíhání žalobce se nedostalo výrazné negativní publicity, dotčení žalobcovy cti a soukromí trestním stíháním, jak vyplývá z provedeného dokazování, tedy ustupuje před dopady způsobenými subjektivnímu vnímání nastalé situace žalobcem.

S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům tak dospěl soud k závěru, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, dále také, že újmu je nutné odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy nevystihlo. Soud nekonstatoval porušení práva, jak požadoval žalobce v žalobě, přiznání zadostiučinění v penězích totiž tuto formu zadostiučinění konzumuje.

Adekvátním odškodněním, zohledňujícím (stále při vědomí toho, že více než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci dostat nemůže, neboť úplně odčinit negativní prožitky nelze), shora v odůvodnění rozebraná judikatorní kritéria (tj. povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky v osobnostní sféře trestně stíhané osoby), je pak dle názoru soudu částka 300.000,- Kč. Z toho částka 116.000,- Kč je zadostiučiněním za újmu způsobenou žalobci v období od počátku trestního stíhání do účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., částka 184.000,- Kč za újmu, která se ve sféře žalobce projevila v období následujícím do konce jeho trestního stíhání.

Jde-li o výši přiznaného zadostiučinění, soud odkazuje např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 31.5.2012, sp.zn. I. ÚS 3016/11, v němž byla dostatečným odškodněním ve věci výrazněji „medializované“, co se následků trestního stíhání v osobnostní sféře srovnatelné (zásah do rodinného života), shledána částka ve výši 100.000,- Kč. Ve věci vedené pod sp.zn. 11 C 19/2014 pak soud v obdobném případě, kdy byl postižen profesní život poškozeného (zproštění služby [REDAKCE] a rovněž obdobným způsobem jako u žalobce postižen rodinný život poškozeného), přiznáno zadostiučinění v penězích v částce 225.000,- Kč. Soud

nepovažuje za případný poukaz žalobce na případ [REDAKCE] aniž by žalobce znal, v jaké míře byla naplněna výše uvedená judikatorní kritéria. Navíc v daném případě věc nebyla řešena soudem, není soud vystaven povinnosti uložené ustanovením § 13 zákona č. 89/2012, občanský zákoník (Každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky).

Shora uvedené závěry ohledně výše zadostiučinění pak soud učinil ve světle zjištění, že žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, tj. že nebylo prokázáno, že skutek spáchal. Ukončení trestního stíhání sice nestojí na existenci objektivních skutečností, nýbrž na neprokázání viny žalobce, avšak v případě žalobce byla tato právní kvalifikace použita s ohledem na popis skutku v obžalobě a fakt, že se mělo jednat o spolupachatelství nejméně se dvěma osobami, přitom za trestný čin kráčení daně byly nakonec [REDAKCE] osoby uznány vinnými a odsouzeny. Trestní soud sám konstatoval, že za daných okolností je zproštění obžaloby podle ust. § 226 písm. c) tr. řádu nejpříznivější, přestože u žalobce bylo z jeho strany jakékoliv jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu sporné (ve vztahu k němu lze konstatovat, že se skutek nestal). Jakkoliv žalobce byl obžaloby zproštěn dle výše uvedeného ustanovení trestního řádu, nebyl v trestním řízení vystaven prokázaným okolnostem svědčícím v jeho neprospěch, dopad trestního řízení do sféry žalobce tedy dle názoru soudu s ohledem na tyto okolnosti není odůvodnitelný.

V této souvislosti pak soud také dospěl k závěru, že forma a výše zadostiučinění je v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, kdy se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce určené soudem v penězích skutečně má dostat.

Pokud jde o časovou působnost zákona č. 160/2006 Sb., soud vycházel z nálezu Ústavního soudu II. ÚS 1191/08, jakkoliv je soudu známa judikatura Nejvyššího soudu České republiky (např. 30 Cdo 5180/2009). V nálezu Ústavní soud uvedl: „*Nelze proto z ústavního hlediska aprobovat postup těch okresních soudů, které v řízení o poskytnutí náhrady za nemajetkovou újmu podle zák. č. 82/1998 Sb., ve znění zák. č. 106/2006 Sb., za splnění podmínek stanovených v ust. § 14 odst. 3 a v ust. § 15 odst. 2 tohoto zákona, předkládají věc k rozhodnutí o věcné příslušnosti vrchním soudům s odůvodněním, že se jedná o nárok vyplývající z ochrany osobnosti a věcně příslušné tak mají být krajské soudy. Takto uplatněný nárok u soudu však vyplývá z objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a čerpá odůvodnění přímo z čl. 36 odst. 3 Listiny. Fakt, že nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem bylo zasazeno do osobnostních práv jedince, je nutno považovat za kritérium potřebné pro stanovení výše přiměřené náhrady za vzniklou imateriální újmu (věta druhá ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).*“ Při konfrontaci judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu České republiky vycházel soud z příkazu vyplývajícího pro obecné soudy z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky (viz např. nález Ústavního soudu II. ÚS 476/09). Soud dále vycházel z judikatorní praxe Vrchního soudu v Praze. V tomto ohledu soud odkazuje např. na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, č.j. Ncp 1009/2012-20, ze dne 17. 12. 2012, č.j. Ncp 2139/2012-7, ze dne 2. 7. 2014, č.j. Ncp 3101/2013-78, ze dne 25. 9. 2014, č.j. Ncp 4461/2013-50. Z pohledu takové rozhodovací praxe, kdy je zřejmé, že stejný osud by sdílela i věc soudem nyní rozhodovaná, je nadevše zjevné, že postup soudu v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu České republiky, by účastníky řízení neúměrně zatěžoval, a v důsledku pouze oddálil věcné posouzení nároků žalobce. Soud tedy nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 116.000,- Kč nevyloučil k samostatnému projednání a nepředložil Vrchnímu

soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti.

Jde-li o nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 3.000,- Kč za nezákonné omezení osobní svobody v cele předběžného zadržení ve dnech [REDAKCE] pak podle čl. II. zákona č. 160/2006 Sb., který novelizoval s účinností od 27. 4. 2006 zákon č. 82/1998 Sb., se odpovědnost podle tohoto zákona za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí a § 22 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. vztahuje také na nemajetkovou újmu vzniklou přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nebyl nárok na náhradu této újmy promlčen. Z uvedeného je zřejmé, že zákon č. 82/1998 Sb. působí zpětně toliko ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené nesprávným úředním postupem, který spočívá v nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené nebo přiměřené lhůtě. Nevztahuje se na odpovědnost za nemajetkovou újmu vzniklou z jiného důvodu přede dnem účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. Žalobci vznikala nemajetková újma v době omezení osobní svobody v cele předběžného zadržení, tj. v období od [REDAKCE] tedy před účinností zákona č. 160/2006 Sb., náhrada této nemajetkové újmy mu tak dle zákona č. 82/1998 Sb. nenáleží. Ke dni omezení osobní svobody žalobce, byla Česká republika vázána čl. 5 odst. 5 Úmluvy, kdy jde o ustanovení přímo použitelné, jež stanoví právní základ pro odškodnění majetkové i nemajetkové újmy způsobené nezákonným zbavením svobody, přičemž ve smyslu čl. 10 Ústavy má Úmluva aplikační přednost před zákonem.

Judikatura Ústavního soudu ČR dospěla k závěru, že původně zákonná vazba, která nepředstavuje porušení čl. 5 odst. 1 až 4 Úmluvy, se stává nezákonnou až v důsledku zproštění obžaloby, čímž je založena odpovědnost státu za újmu obviněnému vykonanou vazbou způsobenou (§ 9 zák. č. 82/1998 Sb.). Pokud dojde ke zproštění obžaloby, pak se vychází z toho, že rozhodnutí o vazbě nemělo být vůbec vydáno, resp. je nezákonné (srov. např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Tento závěr však neznamená, že pro posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu podle zák. č. 82/1998 Sb. je z hlediska jeho časové působnosti rozhodující, kdy došlo k vydání zprošťujícího rozsudku v trestním řízení. Zprošťující trestní rozsudek, stejně jako usnesení o zastavení trestního stíhání, samy o sobě újmu poškozenému nepůsobí, a nelze je tedy vnímat jako skutečnosti nárok na náhradu nemajetkové újmy zakládající. Jsou toliko podmínkou pro to, aby mohl být poškozenému nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé vazbou přiznán (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 30Cdo 5180/2009).

Soud tak tak posoudil věc podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy, když se žalobce domáhal zaplacení nemajetkové újmy ve výši 3.000,- Kč za omezení na osobní svobodě v cele předběžného zadržení ve dnech [REDAKCE] když byl nakonec v trestním řízení obžaloby zproštěn. Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vycházel z povahy trestní věci, z celkové délky omezení osobní svobody a z následků v osobní sféře žalobce. Samotné držení v cele předběžného zadržení má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30Cdo 914/2011). Soud dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je 2.000,- Kč za 1 den, tedy v horní hranici judikaturou doporučeného rozmezí. Soud vycházel z toho, že zadržení muselo být pro žalobce, který s takovou situací ani trestním řízením neměl žádnou zkušenost, značně stresující a vyvolávající v něm obavy z následného uvalení vazby. Nutně musel být vystaven i obavám o své blízké při vědomí, že tyto situace musí nést velmi těžce. Zároveň bylo zasaženo do fyzické integrity žalobce

zásahem a jeho důstojnosti osobní prohlídkou. Žalovaná žalobci plnila 1.000,- Kč (z důvodu zaplacení této částky bylo řízení částečně zastaveno), v části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 3.000,- Kč s příslušenstvím, pak soud shledal žalobu důvodnou a za dva dny, v nichž byl žalobce předběžně zadržen, určil přiměřené zadostiučinění v celkové výši 4.000,- Kč (z toho 1.000,- Kč již bylo zaplaceno žalovanou).

Nárok žalobce na náhradu skutečné škody spočívající v nákladech na opravu kování dveří, zakoupení zámku dveří a čištění kobereců soud žalobci nepřiznal, neboť nárok shledal (na základě námitky vznesené žalovanou) promlčeným. Jak je uvedeno výše, vlastníci nemovitosti M [redacted] a P [redacted] C [redacted] uplatnili nárok na náhradu škody již dne 6.6.2005, a to u Policie České republiky (žádost ze dne 6.6.2005, daňové doklady k uvedeným nákladům). Již k tomuto okamžiku tedy žalobci musela být známa osoba, která škodu způsobila i výše vzniklé škody. Takový skutkový stav pak není vázán na rozhodnutí, jímž byl žalobce obžaloby zproštěn, uplatnění nároku na náhradu škody způsobené při domovní prohlídce není vázáno na konstatování nezákonnosti trestního stíhání žalobce. Ke vzniku škody došlo dne [redacted], promlčecí doba v trvání tří let uplynula dne [redacted]. Žalobou byl tedy nárok uplatněn po uplynutí promlčecí doby.

Důvodnou neshledal žalobu ani v části, již se žalobce domáhal paušální náhrady ušlého zisku v souvislosti s jeho umístěním v cele předběžného zadržení. Při posouzení tohoto nároku soud vycházel z ust. § 442 občanského zákoníku (zákon č 40/1964 Sb). Podle ust. § 442 odst. 1 občanského zákoníku se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Jde-li o nárok na náhradu ušlého zisk, pak soud vycházel z toho, že taková náhrada připadá do úvahy v případě, kdy je tvrzen a prokázán zásah trestního stíhání poškozeného do běhu věci s předpokladem vzniku zisku, přitom je prokázána příčinná souvislost mezi trestním stíháním a zmařením dosažení zisku. Žalobce netvrdil ani neprokázal, jak trestní stíhání zasáhlo do běhu věcí tak, že zisku, který by žalobce za obvyklého běhu věcí obdržel, se žalobci nedostalo. Žalobce sice byl jednatelem společnosti s ručením omezeným, příjem z této činnosti mu však byl vyplácen nepravidelně, jak sám uvedl spíše v naturální podobě. Vliv zadržení žalobce na jeho příjem z podnikatelské činnosti žalobce neprokázal. Ust. § 30 zákona 82/1998 Sb. se přitom vztahuje k paušálnímu určení výše (prokazaného) ušlého zisku, nikoliv k samotnému jeho vzniku.

Částečně důvodným shledal soud nárok žalobce na náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na cestu osobním automobilem k úkonům orgánů činných v trestním řízení. Žalobce prokázal, že náklady hradil sám. Vozidlo bylo sice vlastnictvím společnosti [redacted] avšak, jak se podává z provedených důkazů, vozidlo bylo používáno výlučně žalobcem, a pokud je využíval k cestám nikoliv souvisejícím s jeho podnikatelskou činností, náklady si hradil sám. Soud ve vzájemné souvislosti hodnotil důkazy nepřímou takový stav prokazující a neztotožnil se s námitkou žalované, že škoda vznikla společnosti automobil vlastníci. Z knihy jízd se podává, že ve společnosti byly striktně odlišovány jízdy soukromé a jízdy služební, v tomto ohledu také věrohodně vypovídal syn žalobce. I čestná prohlášení rodinných příslušníků žalobce soud shledal zcela věrohodnými. Neshledal tedy soud absenci samotných dokladů o koupi pohonných hmot žalobcem za důvod pro neuznání tohoto nároku. Sporná mezi účastníky řízení nebyla vzdálenost ujetá žalobcem z Teplíc do Ústí nad Labem a Liberce spor nebyl ani o ceně za pohonných hmot spotřebovaných při ujetí daných vzdáleností. Žalobci pak soud přiznal pouze náhradu škody spočívající v nákladech na pohonné hmoty, nikoliv již základní náhradu (za opotřebení vozidla), a to již jen proto, že vozidlo nebylo a není ve vlastnictví žalobce. Žalobci tak byla přiznána náhrada za vynaložené pohonné hmoty za cesty na trase Ústí nad Labem – Teplice k úkonům dne 10.,16.,17.5. 2005, celkem za 132 km při ceně pohonných hmot 27,40,- Kč za litr částku 336,36 Kč, k úkonu dne 21.12.2006 za 44

km při ceně pohonných hmot 30,40 Kč za litr částku 124,39 Kč, k úkonu dne 22.2.2007 za 44 km při ceně pohonných hmot 28,10 Kč za litr částku 114,98 Kč, k úkonům ve dnech 2.,3.7.2008 za 88 km při ceně pohonných hmot 30,90 Kč za litr částku 252,88 Kč, při cestě k úkonům dne 11.,12.,13.,14.8.2009 za 176 km při ceně pohonných hmot 26,80 Kč za litr částku 438,66 Kč, za cestu na trase Teplice Liberec ve dnech 3.,7.,8.,6.2011, 4.10.2011, 12.12.2011 za 1.440 km při ceně pohonných hmot 31,60 Kč částku 4.231,87 Kč, za cestu na této trase ve dnech 1.2., 6.2.2012, 6.3.2012, 29.6.2012 za 1.200 km při ceně pohonných hmot 34,90 Kč částku 3.894,84 Kč a za cestu na této trase dne 24.1.2012 za 240 km při ceně pohonných hmot 36,10 Kč částku 805,75 Kč; celkem tedy částku 10.199,73 Kč. Žalobce pak prokázal, že vykonal cestu ke svému zástupci JUDr. Strnadovi na trase Teplice Liberec ve dnech 3.6.2011, 3.10.2011, 1.2.2012 a 1.3.2012 výpisem z elektronického diáře žalobce i nepřímým sdělením JUDr. Lubomíra Strnada ze dne 30.3.2015. Cesty k zástupci žalobce navazovaly na úkony soudu či žalobce v trestním řízení, soud je považuje za účelné a odůvodnitelné, nikoliv účelově žalobcem tvrzené.

Námítku promlčení shledal soud důvodnou, i pokud byla žalovanou vznesena ve vztahu k žalobcem požadované omluvě. Omluva je samostatným satisfakčním nárokem odškodňujícím nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí, je pak zcela v dispozici poškozeného, zda takový nárok uplatní v zákonné promlčecí době (k tomu viz také rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2387/2012). Promlčecí doba ve vztahu k tomuto nároku počala běžet právní mocí rozsudku, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby, tedy 11.12.2012. Od tohoto okamžiku počala běžet šestiměsíční promlčecí doba vztahující se k nárokům na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, tedy uplynula dne 11.6.2013. Žalobce uplatnil nárok na omluvu až dne 5.12.2014, tedy po jejím uplynutí (lhůta nebyla stavena podle ust. § 35 zákona 82/1998 Sb. neboť takový nárok nebyl u žalované předběžně uplatněn). Žalobu v této části tedy soud s ohledem na důvodně vznesenou námítku promlčení zamítl.

Pokud žalobce namítl uplatnění námítky promlčení v rozporu s dobrými mravy, soud se s takovým tvrzením neztotožnil. V tomto ohledu odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího soudu ČR 28 Cdo 3100/2009. Žalovaná svým jednáním nijak neznemožnila žalobci nároky, u nichž vznesla námítku promlčení, uplatnit, neshledal tedy soud, že by námítky promlčení byla vznesena v rozporu s dobrými mravy (soud neshledal příčinění žalované na uplatnění nároku po uplynutí promlčení doby).

Celkem tedy byla žalobci přiznána částka ve výroku I. tohoto rozsudku, co do zbytku uplatněného nároku byla žaloba zamítnuta (výrok II.).

Žalobcem požadované úroky z přiznané částky soud přiznal v zákonné výši v souladu se Stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod č. 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nároky na náhradu přiměřeného zadostiučinění a náhrady škody uplatnil postupem podle § 14 zákona 82/1998 Sb. Nárok byl uplatněn dne 9.5.2013, v prodlení byla žalovaná dne 10.11.2013, výši úroků z prodlení soud stanovil podle právní úpravy existující k počátku prodlení, přiznány byly od okamžiku, kdy se žalovaná dostala do prodlení, nikoliv od data označeného žalobcem. Pokud se žalobce domáhal úroků z prodlení za období, v němž žalovaná v prodlení nebyla, byla žaloba zamítnuta.

Žalobce vzal žalobu co do částky uvedené ve výroku IV. zpět, soud v tomto rozsahu řízení zastavil podle ust. § 96 odst. 2 o.s.ř.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř., § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Ve třech uplatněných nárocích; zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí, zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích za nepřiměřenou délku řízení (žalovaná plnila částečně až po uplynutí lhůty uvedené v ust. § 15 odst. 1 zákona 98/1998 Sb.), zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích za nezákonné omezení osobní svobody (žalovaná plnila částečně až po uplynutí lhůty uvedené v ust. § 15 odst. 1 zákona 98/1998 Sb.), zcela neúspěšný ve 3 nárocích (nárok na poskytnutí omluvy, na náhradu škody vzniklé při domovní prohlídce a paušální náhrady škody za ušlý zisk). Ve vztahu k nároku na náhradu škody spočívající v cestovních náhradách, kdy z celkově uplatněných 26.508,- Kč bylo žalobci přiznáno 10.199,73 Kč, byla částečně úspěšná žalovaná. Jelikož o nárocích na přiznání odškodnění nemateriální újmy bylo rozhodováno na základě úvahy soudu, a zadostiučinění bylo žalobci přiznáno, je nutné na žalobce v této části pohlížet jako na zcela úspěšného. Zohledněn by však měl být i neúspěch žalobce ve zbývajících uplatněných nárocích, včetně nároku na poskytnutí omluvy. Ve vztahu k neposkytnuté omluvě jako jedné z forem zadostiučinění soud k neúspěchu ve věci ovšem nepřihlížel, neboť odpovědnostní titul by byl i ve vztahu k tomuto nároku, nebýt námitky promlčení, konstatován, jak se tomu stalo u nároku na zadostiučinění způsobené nezákonným trestním stíháním. Soud však musel přihlídnout k neúspěchu žalobce v nárocích na náhradu vzniklé škody, který nepochybně musí mít na hodnocení úspěchu ve věci vliv. Pro určení poměru úspěchu a neúspěchu soud nevycházel z poměru „úspěšných a neúspěšných“ nároků uplatněných žalobou (dost dobře nelze poměřovat úspěch ohledně nároku na přiznání odškodnění za nemajetkovou újmu s nárokem na náhradu paušální náhrady ušlého zisku), nýbrž jako měřítko v daném případě zvolil poměr přiznané částky (určené úvahou soudu) a zamítnutou částkou představující náhradu škody. K přiznané částce 324.324,73 soud dále přičetl částku 89.875,- Kč poskytnutou žalobci žalovanou po podání žaloby a po uplynutí lhůty podle § 15 odst. 1 zákona 82/1998 Sb. tento součet poměřoval s částkou 23.541,27 Kč (zamítnuté nároky na náhradu škody), přitom k této částce přičetl částku 1.519,- Kč (zpětvzetí žaloby v důsledku neunesení důkazního břemene žalobcem). Z celkové částky 415.718,73 Kč pak tvoří neúspěch žalobce 5,7%, jeho úspěch pak 94,3%. Neúspěch žalobce je tedy nepatrný, žalobci soud přiznal celou náhradu nákladů řízení určeno úspěchem žalobce v nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu.

Žalobci vznikly náklady právního zastoupení sestávajících z odměny za 9 úkonů právní služby po 3.100,- Kč a 1 půl úkon po 1.550,- Kč (za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, účast na jednání před soudem dne 3.10. 2014, 5.12.2014 – 2 úkony, 16.1.2015 a 20.2.2015, 10.4.2015 a při vyhlášení rozsudku dne 20. 4. 2015 ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), sepis podání obsahujícího právní hodnocení věci ze dne 26.10.2014 a dále paušální náhrady hotových výdajů za 10 úkonů právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, 6 x 4 x 100,- Kč za promeškaný čas za 6 cest z Kladna do Prahy a zpět při délce jedné cesty 34 minut (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši 826,- Kč za jízdy k jednání soudu dne 3.10.2014 a 5.12.2014 osobním automobilem zn. ŠKODA Octavia, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 6,6 l /100 km, na trase Kadno – Praha a zpět v délce jedné cesty 33 km, při vyhláskové ceně motorové nafty ve výši 36,- Kč/1 liter (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c)

vyhl. č. 435/2013 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.), náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši 1.655,- Kč za jízdy k jednání soudu dne 16.1.2015, 20.2.2015, 10.4.2015 a 20.4.2015 osobním automobilem zn. ŠKODA Octavia, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 6,6 l /100 km, na trase Kladno – Praha a zpět v délce jedné cesty 33 km (tj. celkem 132 km), při vyhláškové ceně motorové nafty ve výši 36,10 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhl. č. 328/2014 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.). Celkem náklady řízení činí 37.331,- Kč, včetně náhrady 21 % DPH ve výši 7.839,50 Kč pak 45.170,50 Kč.

Lhůty k plnění soud stanovil patnáct dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů). Z okolností věci se nepodává, že by se stanovení delší lhůty k plnění mělo poškodit žalobcova práva.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 20. dubna 2015

Mgr. Aleš Sabol, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:

Hana Wágnerová